

6-
5
5046

โรงเรียน ร้อน เพราะเยาวชนออกโรง
จัดงานวันสิ่งแวดล้อมโลก 5 มิ.ย. 51 ร.ร.วิสุทธิรังษี จ.กาญจนบุรี

นี่ก็ โรงเรียน ร้อน
กิจกรรมจำลองภาวะโลกร้อน
ให้รู้สึกร้อน กันจะจะ

ทำตัวเป็นแม่ค้าแม่ขาย “สินค้าระดมทุน”
งานกรีนเคย์ 31 พ.ค. 51 ลานหน้าสยามพารากอน

คุณพ่อ คุณแม่ คุณน้า อาแปะ อาม่า
คุณครู เพื่อนบ้าน หรือเพื่อนแม่ของ
เด็กคือแคมป์รุ่นทำหอก คงพอรู้แล้วว่า
เด็กๆกำลังทำ “อะไรบางอย่าง” บาง
คนเอาของไปขาย บางคนก็ทำของ
ขาย จู่ๆทำตัวเป็นแม่ค้าขึ้นมา บางคน
ก็ถามออกมาว่า “มีที่ไหนต้องการ
ความช่วยเหลือบ้าง?” บางคนขอครู
ขึ้นพูดหน้าเสาธง บางคนนั่งทำงาน
ประดิษฐ์ แปะๆกล่อง บอกว่าเป็น
“กล่องรับบริจาค” บางคนก็เล่นเน็ต
บ่อยๆ ไม่รู้ทำไม บางคน “จะไปกรุง-
เทพฯ” บางคนก็นั่งคิดเหมือนมีเรื่อง
อะไรหนักหนา เด็กคือแคมป์รุ่นทำหอก
กำลังทำอะไรกัน?

สวัสดีค่ะ จดหมายจากเพื่อนทำหอกนะคะ
สวัสดีผู้ถือหุ้นทำหอกทุกท่านด้วย

ย้อนไป

ย้อนกลับไปตอนต้นโครงการ

หรือตั้งแต่แต่ละท่าน

รู้จักคีแคมป์เป็นครั้งแรกเลยก็ได้

สำหรับผู้ถือหุ้น

โครงการคีแคมป์อาจเป็นช่องทางหนึ่ง

ของการมีส่วนร่วมในโครงการดีๆ

ช่วยสนับสนุนให้น้องๆได้เข้าค่าย

สิ่งแวดล้อม

คุณพ่อคุณแม่หรือผู้ปกครอง

อาจเป็นการสนับสนุนให้ลูกได้ทำกิจกรรมที่เหมาะสม

นอกเหนือจากการเรียน หรือเพราะเห็นว่าลูกอยากไป
อยากเข้าร่วม และไม่เสียหายก็ไม่ขัดขวาง

สำหรับคุณครู

ค่ายสิ่งแวดล้อมก็เป็นลักษณะหนึ่งของกิจกรรมเช่นกัน

หรือบางท่าน

ในทั้งหลายนี้อาจเห็นไปถึงว่าการร่วมกิจกรรมแบบนี้

เป็นการปลูกฝังเยาวชน ให้มีจิตสำนึกรักธรรมชาติ

หรือฝึกทักษะกระบวนการคิด [เพราะคีแคมป์คุยไว้เรื่อง “ความคิด”]

ผู้ใหญ่แต่ละท่านก็อาจเข้าใจคีแคมป์แต่ละอย่างต่างๆกันไป

ไม่เหมือนกัน

สำหรับเด็กๆ

ที่มาคีแคมป์เองอาจเห็นว่า เป็นการเข้าค่าย

เป็นที่ที่จะมีอะไรทำสนุกๆ มีเพื่อน เป็นโอกาส

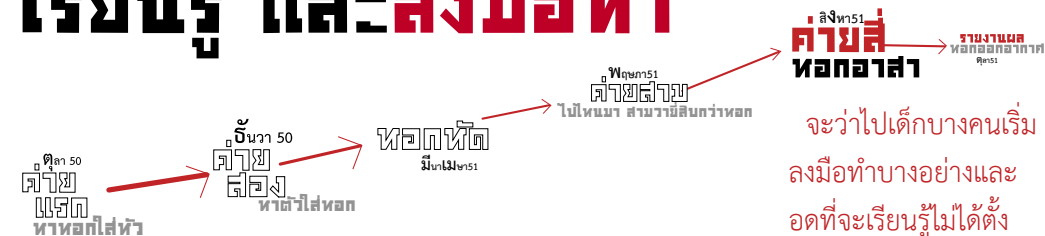
ที่จะหาประสบการณ์ใหม่ๆ และได้ยืนแ่วๆด้วยว่า

จะได้ช่วยดูแลสิ่งแวดล้อมที่ไม่ใช่แค่ต้นไม้

เก็บขยะ รับระหัดนลังงานอะไรที่แหละ

ความเข้าใจเกี่ยวกับคีแคมป์ที่ต่างกันก็เป็นแต่ละมุมมองที่ถูกต้องทั้งนั้น
และจากระยะเวลาที่ผ่านมามีอาจทำให้แต่ละคนเข้าใจคีแคมป์ในมุมมองใหม่
เพิ่มขึ้น หรืออาจไม่เพิ่มขึ้นเลยก็ตาม แต่มุมหนึ่งของคีแคมป์ที่สำคัญและ
อยากให้ทุกคนรับรู้ร่วมกันโดยไม่ตกหล่นก็คือว่า

คีแคมป์จะเป็นค่าย เป็นกิจกรรม เป็นโครงการอะไร ก็ไม่ค่อยสำคัญนัก แต่สำคัญที่การคิด รู้สึก เรียนรู้ และลงมือทำ

ส่วนคำว่าสิ่งแวดล้อมหรือธรรมชาติ ก็อาจเป็นคำที่มาทีหลัง
กว่านั้น นิดหน่อย

ในค่ายที่หนึ่งและสองของกระบวนการคีแคมป์ คำว่า “รู้สึก”
คำว่า “คิด” ก่อนข้างมีบทบาทมาก คิดกับรู้สึก ความจริงก็เป็นเรื่องที่ทำ
เป็นธรรมชาติในตัวเราอยู่แล้ว แต่คิดและรู้สึกถึงความงามของธรรมชาติ
และความจริงในธรรมชาติเรื่องความสัมพันธ์ ความสมดุลย์ ความเปลี่ยนแปลง
ความหลากหลาย และความเป็นหนึ่งเดียวกัน คิดและรู้สึกว่า
สิ่งแวดล้อมเป็นเรื่องของตัวเอง ตัวเองเป็นส่วนหนึ่งในสิ่งแวดล้อม

ความเข้าใจธรรมชาติและผนวกตัวเองเข้ากับธรรมชาติ คือคิด
และรู้สึก ในทิศทางของคีแคมป์

ตอนนี้มาถึงคำว่า “เรียนรู้” และ “ลงมือทำ”

ค่าย 51
ค่ายสาย
หอกหัด

จะว่าไปเด็กบางคนเริ่ม
ลงมือทำบางอย่างและ
อดที่จะเรียนรู้ไม่ได้ตั้ง
แต่ยังอยู่ในช่วง “หอก
หัด” หรือก่อนหน้าแล้ว
แต่เราลองมาฟังเด็กๆ
เค้าคุยกันในค่ายสาม
ซึ่งเป็นจุดเริ่มต้นของ
สิ่งที่จะทำร่วมกันใหม่
ที่ว่า “เด็กคีแคมป์รุ่นทำ
หอกกำลังทำอะไรกัน?”
เพื่อจะได้ค่อยๆมาคิดๆ
ดูกันว่าทำไมเขาถึง
อยากทำอะไร? เอ๊ะ
มีไม่อย่างบ้างไหม?
และจะทำทำไม?

ย้อนมา

ค่ายสาม คีแคมป์สาม (1-5 พ.ค. 51)

“ไปไหนมา สามวา ยี่สิบกว่าหอ”

ค่ายพุทศุย แม่ทัพ กิณฯ นอนๆ ณ มูลนิธิกระต่ายในดวงจันทร์
อำเภอสวนผึ้ง จังหวัดราชบุรี

จี...

แซ่กันวันแรก กิยาวนานมากแล้ว คิดหรือว่าค่ายนี้มันจะหมด

มุก

คงไม่หรอกครับ เหมือนมาสังสรรค์ซะมากกว่า

เริ่มค่าย 3 แระ เร็วจังเลย

เราไปหลายที่ ทำอะไรครั้งแรกๆหลายอย่าง

Summer นี่เป็นโอกาสดีที่เราคว่ำ+ตัดสินใจเอง เราเจอตั้งหลายอย่าง

ตื่นเต้นมาก ตามตรงนะ ผวา กังวล สับสน กลุ้มใจมากๆ

ฝึกงานเจ๋งสุดๆเลย เราได้ฝึก “เลือก” เป็นครั้งแรก

แต่บางครั้งบางเหตุการณ์ที่ผ่านเข้ามาเราก็จับประเด็นไม่ถูก

เป็นงงอยู่เลย คงไม่ค่อยมีสติมั้ง บางครั้งก็อยากถอย

บางครั้งก็อยากบิน บางครั้งก็อยากหยุด ไม่รู้สิ หลายอย่าง

หนอน

ปลื้ม

แต่วันนี้เครียดนะ เครียดตั้งแต่ที่มาค่ายนี้แล้ว บอกตรงๆว่ากลัวมาก

กลัวคิดไม่ออก กลัวตั้งแต่ที่จะมาแล้ว แต่ก็สู้

หอกหัด ฤตุรอน [ปี.ค.-เบ.ข.] 51

มุก หัด > “พีช” ดนตรี วิถีชีวิต คนปกากะญอ
ที่ มูลนิธิ (ภูเขา) ชุมชนวัดจันทร์ อ.แม่แจ่ม จ.เชียงใหม่
>> “พอเพียง” ใน ชุมพรคาบ่านารีสอร์ท อ.ปะทิว จ.ชุมพร

หนอน หัด > “รักษ์เชียงของ” ลุ่มน้ำโขง จ.เชียงราย
>> “ลุงอ้อย” ค่ายธรรมชาติ เด็กๆ
>> “พีคูน” ปราสาท หุ่น สำนักรับหนังสือได้ฝุ่น

ไบเตย

คิดว่าคงไม่น่าจะตื่นเต้นเหมือนตอนค่ายก่อนๆ

เพราะเจอและสนิทกันมากๆแล้ว แต่ในใจมีเรื่องราวมากมาย

ที่อยากจะพูด แลกเปลี่ยนกัน

ไบพสุ

Keeee Camp 3 ครั้งที่ 3

กลับมาจากฝึกงานกันทุกคน ไม่ได้เจอหน้ากันมาหลายเดือนอยู่

แต่บางคนก็เพิ่งจากกันมา ความคุ้นเคยเคยชินก่อตัวในความรู้สึก

เหมือนกลับมาพบญาติๆคนในครอบครัว แต่แต่ละคนมีเรื่องราวถึงจะไป

ในที่เดียวกัน ได้เป็นทั้งผู้พูดและผู้ฟัง ที่สำคัญ “ผู้คิด” ได้กลับมา

ค้นหาความรู้สึกของตัวเองอย่างละเอียดอ่อนอีกครั้ง

ไม่รู้ว่าพรุ่งนี้จะได้อะไรอีก แต่รู้ว่าใช้ปากกับหู 55+

ตอนนี้เกือบ 3 ทุ่มแล้ว การเสนอประสบการณ์ของเพื่อนๆจาก

การไปฝึกงานต่างๆทำให้กระตุ้นความอยากรู้อยากเห็นมาก

(พรุ่งนี้หรือคืนนี้) คงจะคุยกันสนุก

สิริอร

ปลื้ม

หัด

> “น้ำพุงศา” และ หน่วยอนุรักษ์และ
จัดการต้นน้ำพะโต๊ะ จ.ชุมพร
>> “ลุงอ้อย” ศูนย์ศึกษาการพัฒนาอ่าวคุ้งกระเบน
อันเนื่องมาจากพระราชดำริ จ.จันทบุรี

ไบพสุ

หัด

> “ลุงอ้อย” ค่ายธรรมชาติ เด็กๆ
>> “ลุงนพดล” ศูนย์ศึกษาการพัฒนา
อ่าวคุ้งกระเบน อันเนื่องมาจากพระราชดำริ
จ.จันทบุรี

ไบเตย

หัด

> “พีช” ดนตรี วิถีชีวิต คนปกากะญอ
ที่ มูลนิธิ (ภูเขา) ชุมชนวัดจันทร์ อ.แม่แจ่ม จ.เชียงใหม่
>> “ลุงอ้อย” ค่ายธรรมชาติ เด็กๆ

สิริอร

หัด

> “รักษ์เชียงของ” ลุ่มน้ำโขง จ.เชียงราย
>> “ลุงจาง” ธนาคารปู ชุมชนบ้านเกาะเตียบ
อ.ปะทิว จ.ชุมพร

อร

การทำงาน
วิจัยพีใช้ปาว

ไอ้ที่เก็บตัวอย่างอะ

ไม่ให้เอามาเก็บตัวอย่างแห้งๆ

อย่างงั้นนะ คือมันต้องอาบนํ้ายาก่อน

ต้องมาเย็บ พี่เค้าต้องเอามาอาบนํ้ายา

แล้วเอามาใส่ถุงซิปล็อค แล้วเก็บมาแค่

ใบกับก้าน ถ้ามีผลมีดอกก็เก็บมาด้วย คือต้อง

มานั่งเย็บ แบบเย็บด้วยมืออะ แล้วแบบเพิ่มทึ่มนี้

คือเป็นกระดาดแห้ง แฉ่งมาก เย็บให้ติดกับกระดาด

แบบเย็บคร่อม ส่วนใบก็เย็บทะลุเลย เค้าจะแยก

เป็นใบเลี้ยงเดี่ยวเลี้ยงคู่ ถ้าเป็นใบเลี้ยงคู่ก็เย็บตรงกลางก้าน

เพราะมันจะไม่หลุดง่าย ส่วนไหนที่โผล่ๆออกมาก็เอา

กาบติด ก็ทำ 5 วัน วันละประมาณ 10 กว่า Family

แล้ววันแรกไปถึงพี่เค้าให้ Search หาดอกกล้วยไม้ คัดชื่อมา

100 ชนิด เจอ 12 ชนิด แล้วคือแบบนั่งทำตั้งแต่เช้าจรดเย็น

สมมติว่าชื่อนี้เป็น Family ชื่อของมันเอง พันธุ์ไหน

วงศ์ไหน สถานที่ไหน ภาคไหนของประเทศไทย

ส่วนไหน ความสูงเท่าไร เราต้องมาดูชื่อภาษาอังกฤษ

ด้วย อาจจะไม่ตรงกัน คือหาเจอ 12 ชนิด คือ

จริงๆมันมีประมาณพันกว่าชนิด คือ Family

ที่ورهاคือกล้วยไม้ วันต่อๆมาก็หา

Family ของปลง สน คือทำ

เยอะ หนังสือหนามาก

แล้วหน้าหนึ่งก็

ประมาณ

10

ซ

นิ

ด

เจน

หัต

> “พิพิธภัณฑ์ธรรมชาติวิทยา”

องค์การพิพิธภัณฑ์วิทยาศาสตร์แห่งชาติ
คลองห้า ปทุมธานี

>> “พีคูน” ปราบดา หยุ่น สำนักหนังสือไต้ฝุ่น

เจนได้ความอดทนสูงมาก

และการทำงานที่พิพิธภัณฑ์ก็ไม่ใช่เรื่องง่าย

มันเหนื่อยอะ แล้วมันต้องทำให้ดีอะ ถ้าเกิดตีตีหมายเลขผิด
ติดที่มามีด มันคงลำบากถ้าเกิดเค้าต้องแก้ เพราะมันไม่ใช่แก้ง่ายๆ

มันต้องดึงกระดาดออก เจียน พิมพ์ใหม่ หลายอย่าง

เจนเลยได้ความอดทนมาก กอดันก็กอดันนะ

แต่เพราะพี่เค้าชอบพูดให้เราคิดว่าเป็นงานกะจ้อกร้อไปเลย

เรื่องใหญ่โตกลายเป็นงานเล็กๆไปเลย

มันเหมือนทำทนายตัวเองสุดๆต้องได้มาทำงาน

เหมือนอายุ 24-25 ทั้งที่หนูยังเป็นเด็กปัญญาอ่อนอยู่เลย

การคิดเองทำเองตัดสินใจเองเป็นปัจจัยอีกอันนึง

อย่างที่บอก มันทำทนายเจน พี่เค้ามาสั่ง เค้าไม่ได้มานั่งดูแล

ทำให้เจนคิดเองทำเองตัดสินใจเอง เค้าไม่ได้มาชี้แนะ

เค้ามาบอกแล้วเค้าก็ไปทำงาน แล้วเจนก็ได้ตัดสินใจด้วยตัวเอง

แล้วเจนก็ชอบอะ เหมือนเป็นนักวิจัยจริงๆ ใครมองก็แบบเท่เลยอะ

โหย มันเร็ดมาก ทั้งที่มาก้าวแรกเด็กทีไหนเนี่ย แต่พอมาทำงานปั๊บ

สวมรอยนักวิจัยเลย Perfect! เท่จริงๆเลย

เจน

อร หัต > “พิพิธภัณฑ์ธรรมชาติวิทยา”

องค์การพิพิธภัณฑ์วิทยาศาสตร์แห่งชาติ

คลองห้า ปทุมธานี

>> “กรีนพีซ” องค์การเพื่อสันติภาพเขียว

กรุงเทพฯ ประเทศไทย

พี่เค้าบอกว่าให้เวลา 15 นาที เดี่ยวพี่กลับมาดู

สัมนั่งๆทำไป มันก็ไม่ได้ คราวนี้ปีกหัก ก็ไม่รู้จะทำยังไง

หักออกมาเป็นครีบเลยนะ ก็ไปเอาภาวตราข้างมาต่อๆ พอดีเสร็จ
ทีนี้ยังไม่ได้เซ็ดใจ มันก็จะแห้งขยับปวด เวลาจะยกขึ้นอะมันก็ยกไม่ได้

ก็เลยเอาตัวนี้ไปทิ้ง (หัวเราะ) ก็เลยเอาตัวใหม่มาทำ

วันแรกทีไปถึงอะว่างมาก นั่งเฉยๆโคตรเซ็งอะ หยิบหนังสือมาอ่าน
นั่งดูนาฬิกาทุก 5 นาที จนวันต่อมาพี่เค้าเริ่มมีงานเข้ามาให้เราทำ

มันเป็นงานที่ค่อนข้างหนัก มันก็ทำให้เราได้คิด

งานหนักก็ดีกว่าว่างอะ ก็เลยไม่เกียจงาน

พินไปที่ชุมพรคาบานา

ของเพื่อนเค้าไปด้วยกันแต่ของพินไปคนเดียว

เหงาแทบตาย ใช้ความอดทนอย่างสูง

ก็ต้องปรับความคิด และใช้ชีวิตต่อไป..อย่างทุกข์ทรมาน

เข้าป่าไป

บลิบ เดินป่าข้ามเขาประมาณ 6 ลูกในวันหนึ่ง

ไปส่องแพ ไปใช้ชีวิตในป่า

การเดินทางทำให้คนหายโง่ ก็คือเรื่องจริง

ยิ่งเราเดินทางไกลเท่าไร ยิ่งทำให้เรามีความรู้ มีประสบการณ์
มากขึ้นเท่านั้น

ที่เค้าใหญ่คือจะมีสัตว์เยอะมาก บ้านที่เราอยู่นี้เป็นเหมือนสวนสัตว์เลย

อยากดูอะไรก็มีให้ดู หนูชอบมาก และทุกคนที่นั่นก็ตลก เหมือนบ้าน

บางรักขอยเก้ายเลยคะ แรงบันดาลใจของหนูก็คือหนูอยากทำแบบ

อยากทำให้เด็กในเมืองได้รู้จักธรรมชาติมากขึ้น

พิน หัด > “พี่ก้อง” นิตยสาร a day

>> “พอเพียง” ใน ชุมพรคาบานา รีสอร์ท อ.ปะทิว จ.ชุมพร

แพรว หัด > “นกเงือก” กับ ดร.พิไล พูลสวัสดิ์

(เลย์) และทีมศึกษาวิจัยนกเงือก เขาใหญ่ อุทยาน

>> “ลุงอ้อย” ค่ายธรรมชาติ เด็กๆ

แอน

แอนประทับใจที่เค้าใหญ่ที่สุด (Dr. พิไล)

และคน บรรยากาคนในบ้านนกเงือก ได้ทำทุกอย่างที่ไม่เคยทำ ไม่เคยรู้
เคยเห็นมาก่อน ซึ่งเป็นความภูมิใจของเรา ประสบการณ์หลายๆอย่าง จากที่

แอนไม่ได้คาดหวังกับครั้งนี้ แต่ผลสุดท้ายคือผลของการไม่ได้

คาดหวัง ส่วนแรงบันดาลใจที่ทำให้เราได้ทำหรือคิดอะไรบางอย่าง

มันไม่ใช่แค่สิ่งแวดล้อม และมันเป็นทั้งหมดที่เราได้ไปเจอกับมัน

แอนไม่เคยดุนก แต่ตอนนี้เค้าใหญ่ ทำให้แอนอยากไปศึกษามัน

ให้มากกว่า 7 วันที่เราได้รู้จัก มีอะไรมากมายหลากหลาย ที่ทำให้เราไม่เจอ

ต่อไปข้างหน้าแอนอยากกลับไปพร้อมกับความ

พร้อมของตัวเอง เพื่อนก คิดจริง รู้จริง ทำจริง รักเค้าใหญ่!!!

จากที่ไปเด็กรักป่ามา

งานที่เราเข้าไปทำมันได้อะไรกลับมาหลายอย่าง

เราก็อยากไปเรียนรู้อะไรที่เค้าทำกันจริงๆ ว่าเค้าทำอะไรกันบ้าง

อย่างที่เค้าบอกว่า มีไปเดินป่า มีแสดงละคร สอนเด็กทำนุ่นทำน

คือค่ายละคร แล้วก็แสดงละครซึ่งจุดนี้เราไม่เคยทำอย่างเนี่ย

ทำแล้วมันแฮปปี้ มันชอบ มันเห็นคนนั้นคนนี้ทำแล้วมันเฮฮา ทุกคนมีความสุข

เราชอบ มันไม่ได้เป็นนักแสดงอย่างเดียว เรามีส่วนร่วมในการคิดบท

เป็นผู้กำกับ เป็นทุกอย่าง ช่วยกัน แล้วมันน่าสนใจ เออ..ชอบ

ไม่เคยรู้ว่ามาก่อนว่างานนี้มันเป็นยังไง การละคร แล้วทีนี้พอมายูกับ

มะขามป้อม ถึงจะอยู่สวัสดิการ แต่เสร็จงานแล้วเราก็แอบไปดูเค้ามั่ง

มันก็เหมือนเป็นการทบทวนความรู้ที่เราได้มาจากเด็กรักป่า เหมือนกับเรา

รู้เพิ่มรู้สึกขึ้น เออวะ มันไม่ได้มีแค่นั้น มันทำให้เรารู้สึกชอบ มันเห็นคนอื่นทำ

แล้วมีความสุข แล้วมันก็เกิดเป็นความฝันขึ้นมา แต่มันก็..ที่เคยคิดว่าอยาก

จะทำอันนั้นอันนี้ จากที่คนรอบข้างมาบอกไม่ได้มั้ง ทำไม่ได้หรอก มันกดดันอะ

พอมารู้สึกว่าเราทำแล้วมีความสุข มันแฮปปี้ เราก็อยากจะทำมัน

เป็นความฝันขึ้นมา โดยที่ไม่มีใครมาวุ่นวายกับเราว่ามึงทำไม่ได้หรอก

แอน หัด > “นกเงือก” กับ ดร.พิไล พูลสวัสดิ์

และทีมศึกษาวิจัยนกเงือก เขาใหญ่ อุทยาน

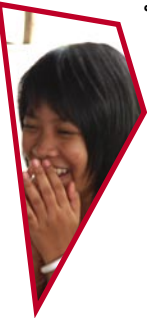
>> “ลุงอ้อย” ค่ายธรรมชาติ เด็กๆ

มันท์ หัด > น้าจืด น้าหน้อย และศูนย์ศึกษาธรรมชาติ

“เด็กรักป่า” จ.สุรินทร์

>> กลุ่มละคร “มะขามป้อม” ศูนย์เชียงดาว

ส้ม

พิน

มันท์

แพรว
[เลย์]

ส้ม หัด > “พิพิธภัณฑ์ธรรมชาติวิทยา”

องค์การพิพิธภัณฑ์วิทยาศาสตร์แห่งชาติ

คลองห้า ปทุมธานี

>> “โฮงเฮียนสืบสานล้านนา” อ.เมือง จ.เชียงใหม่

แพรว หัด > “นกเงือก” กับ ดร.พิไล พูลสวัสดิ์

(เลย์) และทีมศึกษาวิจัยนกเงือก เขาใหญ่ อุทยาน

>> “ลุงอ้อย” ค่ายธรรมชาติ เด็กๆ

แอน หัด > “นกเงือก” กับ ดร.พิไล พูลสวัสดิ์

และทีมศึกษาวิจัยนกเงือก เขาใหญ่ อุทยาน

>> “ลุงอ้อย” ค่ายธรรมชาติ เด็กๆ

มันท์ หัด > น้าจืด น้าหน้อย และศูนย์ศึกษาธรรมชาติ

“เด็กรักป่า” จ.สุรินทร์

>> กลุ่มละคร “มะขามป้อม” ศูนย์เชียงดาว

นิพน

ประทับใจมากที่ได้ไปฝึกงานกับพี่ก้อง
พี่ก้องมีการพูดที่เป็นศิลปะวิธี ทำให้ผมเป็นผู้ใหญ่ขึ้น
เราไปคุยกับเค้า จริงๆเป็นการแลกเปลี่ยนประสบการณ์มากกว่า
พี่ก้องเค้าก็พูดทุกอย่างที่เราอยากรู้อะคะ

ถ้าพูดจริงๆนะคับ ผมอาจจะเป็นคนที่ได้อะไรมาน้อยที่สุดก็ได้
ผมอาจจะคิดเยอะไป แต่จริงๆผมก็ไม่ได้อะไรมากหรอก ผมคิดว่า
เวลาฝึกงานเป็นเหมือนชีวิตประจำวัน ผ่านๆไปเลยคับ แต่ว่าที่คนอื่น
พูดมาเราก็ได้ด้วย เหมือนคนอื่นพูดมาเราก็อยากพูดเหมือนกัน
แต่มันนึกไม่ออก นึกเท่าไรก็นึกไม่ออก เหมือนผมรู้ทุกอย่าง
แต่ไม่มันคงสักอย่าง แต่ว่าเวลาเราไปอยู่อย่างนี้ เราเก็บได้ อาจจะ
ไม่ใช่ความรู้เป็นเรื่องเป็นราวอะไร ไม่ใช่แนวคิดที่ออกจะยิ่งใหญ่
อะไรมาก แต่เป็นแนวในการที่จะใช้ชีวิตต่อไปของเราอะคับ
เข้าใจนะคับ

มิน

ไม่อยากจะเหมือนแมงเม่าบินขึ้นสูงเพราะหลงแสงไฟ
แต่ก็ตกลงมาปักหัวแกมขี้ไหลอีกต่างหาก มนุษย์เราไม่แน่อาจเหมือน
แมงเม่าก็ได้ (ยังคงเพ้อ) หลงในวัตถุเดียวก็ได้ตายช้าๆอย่างทรมาน
(เพ้อผ่นั่งมองแมงเม่าเลยพาล่าไปโน่น)

มิน **หัต** > “นกเงือก” กับ ดร.พิไล พูลสวัสดิ์ และทีมศึกษาวิจัยนกเงือก
เขาใหญ่ อุทัยธานี
>> “พีซี” ดนตรี วิถีชีวิต คนปกากะญอ
ที่ มูเส่คี (ภูเขม) ชุมชนวัดจันทร์ อ.แม่แจ่ม จ.เชียงใหม่

ผู้หญิงที่เราไปเจอ เป็นผู้หญิงที่สวย

แล้วเค้าก็แกร่งมากเลย ถึงร่างกายเค้าจะอ่อนแอแต่ใจเค้า
โคตรสู้เลยอะ นั่นก็น่าทึ่งเลย ทุกครั้งที่บุงมีปัญหา รู้สึกเครียด
ปัญหาของเราเทียบไม่ได้กับเค้าเลยอะ เท่าที่บุงได้ไปใช้ชีวิตคลุกคลี
กับน่าน้อย ยังไม่เห็นวันไหนที่น่าน้อยทำหน้าบึ้งหรือมานั่งเครียด
มีแต่ เอ้า บุงเป็นยังงี้มั้ง หลับสบายดีมัย แทนที่บุงจะถามเค้า
น่าน้อยเป็นยังงี้มั้ง ดูเหมือนเค้าเป็นผู้หญิงที่มีความสุขที่สุดในโลก
แล้วน่าจิดแกก็เป็นคนที่ความคิดตรงข้ามกับคนอื่นอะ แต่แกไม่ได้มี
ความรักให้กับน่าน้อยคนเดียว แกมีความรักให้กับทุกคน
ให้งานให้ศูนย์ฯ แกทำทุกอย่าง ไม่ให้ให้ตัวแกอยู่รอด
แต่เพื่อคนอื่นหลายคนที่จะอยู่รอดไปพร้อมๆแก

บุง

บุง **หัต** > น่าจิด น่าน้อย และศูนย์ศึกษาธรรมชาติ
“เด็กรักป่า” จ.สุรินทร์
>> ผู้ใหญ่หรั่ง ชุมชน “เกาะพิทักษ์” จ.ชุมพร

มีอยู่วันหนึ่งลุงนพดลเค้าก็สอนๆก็เกือบจะเสร็จแล้วแหละ แล้วเค้าก็หยิบกระเป๋างานขึ้นมา แล้วเค้าก็รื้อหยิบเอาของจำเป็นขึ้นมา เค้าก็ภาคภูมิใจมาก หยิบเอารูปในหลวงขึ้นมา เค้าบอกว่าเค้าทำงานเพื่อคนนี้ ที่ผ่านมามันเห็นว่ามันเป็นเรื่องที่ยิ่งใหญ่เกินตัวมาตลอด ลุงเค้าบอกว่าเค้าทำงานเพื่อคนในรูปโดยไม่หวังสิ่งใดเลย เวลาเค้าเหนื่อยเค้าก็จะดูรูป เค้าพูดเหมือนเค้าเปิดใจมาก เหมือนเค้าจะร้องให้ออกมาด้วย จูนไม่รู้หรอกว่าต่อไปนี้จะทำอะไร แต่จะทำอะไรก็ได้ที่ไม่ทำให้คนในรูปรู้สึกไม่ดี ไม่ทำให้เค้าท้อใจ หรือเหนื่อยเหนื่อยมากไปกว่านี้อีกแล้วละ

ก๊อต

กรีนพีซเป็นองค์กรที่ใหญ่ เรายกอยากทำอะไรที่มันยิ่งใหญ่เกินตัวเด็ก อยากจะทำให้คนรุ่นพี่รู้สึกว่าคุณได้โอกาสเค้าทำโอกาสให้มันดูยิ่งใหญ่ ดึกว่าทิ้งปล่อยมันไว้เฉยๆ อยากจะทำมาก ส่วนที่อ่าวคู้กระเบนมันเป็นอะไรที่อยู่ในใจเราเลย ชอบป่าชายเลน ชอบปลา ชอบอะไรที่มันเป็นตรงจุดนั้น คือเจอแบบจิงๆเลย มันมีทั้งป่าชายเลน ทั้งทะเล ทั้งปลา มีทุกอย่างที่เราชอบ เราอยากเก็บตรงนั้นมาตรงที่เราชอบ ทำ จนกว่าจะหายอยากที่จะทำทำงานเบื่อได้ยิ่งดีเลย ที่อยากไปทำที่สุดคือเพาะพันธุ์สัตว์น้ำ

เราคิดว่าสิ่งเหล่านี้คงหาได้ยากมากๆ ถ้าเราไม่แต่ แพน
จมปรักกับการเรียนในห้อง แต่เราได้มาประสบ
กับตัวเอง ก็ทำให้เรามีชีวิตที่สูงขึ้น (up ตัวเอง)

พิม

ได้บอกให้คนอื่นได้รู้ถึงประสบการณ์ทั้งหมดที่ได้มา (จริงและยังไม่หมด) ได้รับฟังเพื่อนคนอื่นเค้าไปทำอะไรมาบ้าง เรายกสนุกมากที่ได้เล่าและได้ฟังเค้า เพราะแต่ละอย่างที่เราได้มานั้น ต่างกันออกไป ได้รู้ว่าเค้าคิดอย่างไร เค้าได้รู้ว่าเค้าคิดอย่างไร

การเฝ้าทำให้เราได้ระบายความรู้สึกในใจออกมา สิ่งที่เราอยากบอกเล่าให้เพื่อนๆได้รับรู้และความรู้สึกดีเหมือนกับเรา ทำไมฟังเรื่องของใครก็ใจฉ่ำไปหมด เรื่องของเราก็น่าใจฉ่ำไม่แพ้กัน มีความคิดว่าทุกที่ที่ทุกคนไปล้วนต่างมีความเหมือนและความแตกต่าง เหมือนกันคือ จุดประสงค์หรือเป้าหมายที่ต้องการทำเพื่อโลก ส่วนที่ต่างคือ กระบวนการไปสู่เป้าหมาย แต่ล้วนน่าสนใจทุกวิธีการ

เต้

ตอนแรกคิดว่าตัวเองคิดผิดที่ไปที่ที่เราเลือก แล้วรู้สึกว่าจะมีที่ที่น่าสนใจกว่า สนุกกว่าที่เราไปมาก แต่พอได้มาแลกเปลี่ยนกันแล้วก็รู้ว่า ในสถานที่ที่แต่ละคนไปฝึกทำให้เราได้เรียนรู้อะไรต่างกัน ถึงแม้จะมีบางอย่างที่ทำให้เราไม่ประทับใจ พอในเวลาที่เรานั่งเล่าเรื่องที่เรานั่งเจอกันมาให้คนอื่นฟัง มีคนสนใจในสถานที่ที่เราไป มันรู้สึกดีที่เราเลือกไม่ผิด และก็ไม่ได้เสียใจที่ไม่ได้ไปที่อื่น เพราะพอฟังเพื่อนๆเล่ากัน เปียร์ มันเหมือนได้ไปเอง สนุกมาก อาจเจอปัญหาแต่ก็มีทางแก้เสมอ

เปียร์

ขอบคุณพี่ๆที่ช่วยพวกเราชุด คุ้ยทบทวน เพราะบางที่เราก็มองไม่ชัด วันนี้เจ๋งมากเราได้ทบทวน รับผิดชอบ เรียนรู้ วางระบบให้กับตัวเราเอง เราชอบ เราสนุก เราสุขนะ ถ้าไม่ได้ทบทวน เราคงไม่เกิดอะไรมา แต่คงเป็นเพราะเรายังไม่มีสติมันแหละ

หนอบ

แพน หัต > น้ำจืด น้ำน้อย และศูนย์ศึกษาธรรมชาติ “เด็กรักป่า” จ.สุรินทร์
>> “โสมเขียนสืบสานล้านนา” อ.เมือง จ.เชียงใหม่

พิม หัต > “ลุงอ้อย” ค่ายธรรมชาติ เด็กๆ
>> กลุ่มละคร “มะขามป้อม” ศูนย์เชียงดาว

เต้ > กลุ่มละคร “มะขามป้อม” ศูนย์เชียงดาว
หัต >> “พี่คุน” ปราบดา หยุน สำนักหนังสือใต้ฝุ่น

เปียร์ หัต > “พอเพียง” ใน ชมพุดาบานารีสอร์ท อ.ปะทิว จ.ชุมพร
>> “ลุงจาง” ธนาครปุณ ชุมชนบ้านเกาะเตียบ อ.ปะทิว จ.ชุมพร

จูน หัต > “รักษ์เชียงของ” ลุ่มน้ำโขง จ.เชียงราย
>> “ลุงนพดล” ศูนย์ศึกษาการพัฒนาอ่าวคุ้งกระเบน อันเนื่องมาจากพระราชดำริ จ.จันทบุรี

ก๊อต หัต > “กรีนพีซ” องค์กรเพื่อสันติภาพเขียว กรุงเทพฯ ประเทศไทย
>> “ลุงนพดล” ศูนย์ศึกษาการพัฒนาอ่าวคุ้งกระเบน อันเนื่องมาจากพระราชดำริ จ.จันทบุรี

ใบเตย

ก็ไปฝึกงานกับพี่กับลุงอ้อย

ทั้งพี่ ลุงอ้อย และพี่ที่สวนผึ้งทำให้เราว่าการเป็นผู้ให้
มันไม่ต้องหวังอะไรตอบแทนมากมาย ไม่จำเป็นต้องเป็นเงินทอง
แต่เราได้ความสุขกับสิ่งที่เราทำ มันก็มีคุณค่ามากกว่าเงินทองที่เรา
ได้มา ทำให้เราเห็นว่าเราหวังแต่คนอื่นจะมาให้เรา มันทำให้เรา
อยากเป็นผู้ให้บ้าง ตอนนั้นที่ไปงานสิทธิ คนในศูนย์ผู้ลี้ภัยเคา
ต่อสู้อันตรายเพื่อชีวิตเคาจะได้ปันอิสระ ถ้าเคาได้ออกมาคงทำอะไรได้

มากมาย ชีวิตคงมีคุณค่า แต่เราอยู่ข้างนอก

เราเป็นอิสระ เราทำได้ทุกอย่าง คือมันก็ย้อนกลับมาดู
ถ้าเราเป็นผู้ให้ เราทำสิ่งดีๆให้คนอื่นมันก็ดีนะ มันทำให้เราคิด

ชีวิตเรามีคุณค่า น่าจะทำสิ่งดีๆให้กับสังคมบ้าง

มันเป็นก้าวแรก ที่เราจะทำสิ่งดีๆ

อยากก้าวต่อไป อยากทำงานอย่างนี้

เช่นทำนันทนาการเล็กๆ งานศิลปะนิดนึง

มันก็เป็นสิ่งเล็กๆ มันก็ทำให้คนอื่นได้รู้อะไรมาขึ้น
จากที่ไม่เคยรู้ มันมีความสุขมากกว่าเราได้เงินจากพ่อแม่อีก

มันรู้สึกตัวเราก็คือมีคุณค่า มันภาคภูมิใจ

แล้วเราก็อีกสิ่งนั้น แล้วเราก็มีความสุข

เราก็ทำสิ่งนั้นได้อย่างเต็มที่โดยไม่ต้องหวังอะไรมากมาย

เพราะมันมีความสุขอยู่ข้างใน

ยังไม่ได้เล่าว่าเราเคยเล่าเรื่องธรรมชาติให้เพื่อนๆฟัง
เคาเคยมองว่าเราเหมือนเป็นลัทธิหนึ่ง เหมือนเราเป็นตัวประหลาด
ต่อจากนี้คงมีแรงสู้ แม้ว่าเราจะเป็นเพียงคนเดียวที่คิดแบบนี้
คนอื่นเคาจะคิดยังไง เราก็คงไม่ต้องกังวลอะไรแล้ว
เพราะคนที่ทำคือตัวเราเอง

สิริอร

แป๊บเดียวเอง วันก่อนสุดท้ายแล้วเนาะ เวลาผ่านไปไว้มาก พอๆกับ
ที่ความคิดของเราออกมา ค่อยๆกลั่นกรอง คิดว่า อืมม พอเราได้คิด
ได้ทำจริงๆ ก็สนุกดี สนุกมาก ชอบการได้ตัดสินใจ ต้องเลือก ต้องทำ
ต้องปรับความคิดเห็นของเรา งานวัดสนุกมาก แต่ละซั่มมันทำให้รู้สึก
ว่า เออ เราก็คิดกันได้วะ เอากลับมา ข้อจำกัดโน่นนี่ ค่อยๆหลุดออกไป
คิดเรื่องรอบๆตัวเรา คิดจากใกล้ๆ แล้วค่อยๆออกไปจัดการ
แยกกลุ่มกันคิด แล้วค่อยๆเอามารวมกัน เริ่มตั้งจุดมุ่งหมาย
ครั้งหนึ่งทำได้แล้วก็ดีนะ ดีกว่ายังไม่กล้าทำอะไรซักที

ใบผลู

ตั้งแต่เข้ามาก็ร่วมกิจกรรมกันตามปกติ

มีการเล่นเกมสั้ร้องเพลงสนุกสนาน แต่ที่แปลกกว่าทุกวัน
วันนี้เริ่มมีการคิดโครงการในการออกค่ายอาสา นึกว่าจะเครียด
จริงๆแล้วไม่เลย สนุกมากกับการคิดโครงการ ทุกคนแสดงความคิด
เห็นอย่างอิสระแล้วมารวบรวมลงความเห็น ทำสิ่งที่เป็นไปได้
จนกระทั่งออกมาเป็นรูปร่างจึงมีการแบ่งหน้าที่ในการจัดค่ายครั้งนี้
โดยแบ่งตามความสมัครใจ ชอบมากกับวิธีการ
ที่ได้แสดงความคิดเห็นอย่างนี้

ดาร์ต

บันทึ

so serious อะ กลัวทำหน้าที่ได้ไม่เต็มที่นะ
แต่จะพยายามให้ดีที่สุด ก็รู้สึกว่าทุกคนจริงจังกับการทำงาน
มาก ๆ มันก็ดีอะ แต่ตอนประชุมกันมันดู serious ไปนึ่งนี่อะ
แต่ตื่นเต้นดิ่วะ ทำท่ายด้วย จะได้ทำอะไรเพื่อคนอื่นมั่งแล้ว
ดูตัวเองมีความตึ๋งนึ่ง 55+ ก็ตอนแบ่งหน้าที่ เราเองก็เลือกทำหน้าที่
ที่อยากทำ อยากลองทำ..

เบียร์

สุดท้ายไปเลย ร่วมมือกันทำงาน เชื่อใจ ไว้ใจ เชื่อมัน กล้าที่จะ
เปิดใจยอมรับความคิดเห็นคนอื่นมากกว่าตัวเอง
ได้อะไรมาก็ให้เค้าไป แล้วมันจะได้กลับมา ยิ่งทำยิ่งได้ ยิ่งให้ยิ่งมี
รู้จักการปรับตัว ประสบการณ์ครั้งยิ่งใหญ่แห่งชีวิต เกิดความเข้าใจ
ความสุขและความรักกับคนรอบกายเรามากขึ้น

ค่ายครั้งนี้เป็นแบบที่ลุ่มอ้อยพูดจริงๆ คือพูดทำอะไร? ฟังทำอะไร?
การได้ฟังพร้อมคิดมันเป็นอะไรที่แบบว่าพูดไม่ออก มันทำให้เรา
ได้มองในมุมที่เราไม่เคยคิดที่จะมอง จากสองสามค่ายที่ผ่านมา
ค่ายนี้ทำให้เราได้สัมผัสและกล้าที่จะเชื่อใจเพื่อนจริงๆ
เราเชื่อแล้วกับคำว่า “ทุกคนมีพลัง” แต่สิ่งสำคัญที่ไม่เคยหายไป
เลยก็คือ “ความสุข” ยังสนุกเหมือนเดิมแต่เราโตขึ้น
ถ้าค่อยๆมองกลับไปจากค่ายแรกที่มา มันเหมือนเริ่มจากศูนย์
แต่ตอนนั้นมันค่อยๆถูกเติม ถูกสาด ถูกให้บนแก้วใบนั้นมันเริ่มมี
อะไรอยู่ แล้วแก้วที่พร้อมจะขยายทำให้เกิดสิ่งที่เราเรียกว่า
แรงบันดาลใจเล็กๆแต่ยิ่งใหญ่มากสำหรับเรา

ใบนวล**นุก**

มี นำตื่นเต้นจัง จะได้ทำงานร่วมกัน เป็นครั้งแรกๆเลย

เอ๋อ

ตั้งแต่มาก็มีการแลกเปลี่ยนมากมาย ทั้งเรื่องที่ทำให้รู้สึกดี+ไม่ดี
มาอยู่นี่กันประมาณ 5 วัน ทำกิจกรรมกันตลอด (ดูเหมือนค่ายนี้
จะมีสาระ(รีปาว)) กินข้าว อาบน้ำ (อาบข้างไม่อาบบ้าง) นอน
(ทับกัน+ถีบกัน) รวมถึงทำกิจกรรมงานวัดด้วยกัน 55+ ทำให้
มิตรภาพที่เก็บไปในใจนั้นได้ผุดมาในสมองอีกครั้ง แต่ว่าครั้งนี้สมาชิก
ที่มาพบกันนั้นลดลง แต่ความฝันของสมาชิกทุกคนที่อยู่กันมาตั้งแต่
ค่าย 1 ก็จะเดินทางไปพร้อมกับสมาชิกที่เหลือเสมอและตลอดไป

แพรว [หนองคาย]

จะมีสักกี่คนที่ไปออกค่ายอาสา

ทั้งที่เป็นเยาวชนอยู่หมายถึงอายุน้อย มันรู้สึกภูมิใจมาก

แม้ว่า 5 วันจะผ่านไปเร็วมากแค่ไหน

แต่สิ่งที่ได้มาจาก 5 วันนี้และค่ายอื่นๆก่อนหน้านี้

คือสิ่งที่จะอยู่ในใจ และคอยผลักดันให้ทำเรื่องราวต่างๆที่ดีด้วยกัน

ตาริต

มิตรภาพ+ประสบการณ์+มุมมอง = ร่วมมือสร้างประโยชน์ ลู๊ต

แต่งานนี้ก็ขึ้นอยู่กับพวกเราทุกคน เพราะรู้สึกว่าทุกอย่างสำคัญหมด
งานนี้จึงต้องใช้ความอดทนและตั้งใจอย่างสูง รอ 3 เดือนก็จะถึง
ความสำเร็จของทุกคน เหมือน 16 ปี เราได้ทำงานครั้งแรกแล้วนะ
ตื่นเต้นมากจริงๆ

สิริอร

พูดถึงไอ้สิ่งต่างๆมันก็มากมายเนอะ
เราก็ค่อยๆเริ่มทำทีละอย่างก็ได้

หนอบ

20

ข้างหน้า

อยากให้มีมันสำเร็จซัก
อยากชิมข้าวอะไรหลายๆอย่างจากขั้นตอนต่อไป

มีน

เราอยากทำงานของเราให้ดีที่สุดเท่าที่จะทำได้
คิด ทำ อยู่กับมันอย่างมีความสุข สนุก เรียนรู้ไปด้วย
ทำให้เราได้ว่าชีวิตเรามีคุณค่าขึ้นมา เพื่อแค่จุดเล็กๆที่กำลังจะกลายเป็นวงกลม
ใหญ่ รักและมีความสุข

ใบเตย

ก็ตอนนี้ได้มาอยู่ฝ่ายระดมทุนแล้ว
ก็มีหน้าที่ในการหาทุนมาให้ทุกๆฝ่าย
ตอนนี้ก็เริ่มคิดแล้ว และจะทำให้ดีที่สุด

มีน

• • •

แลกเปลี่ยนความคิดเห็นตามตู้เด็กหอ

<http://keeeecamp3.multiply.com>
<http://kidsa.org/webboard/main.php>

“งาน” จะเกิดขึ้นในอีกสองสามเดือนข้างหน้า กำหนดวันที่
วางไว้คือ 9-16 สิงหาคม 2551 ในค่ายที่สี่ของคิแคมป์สาม แต่ระหว่างนี้
คือขั้นตอนของงานซึ่งเริ่มขึ้นแล้ว ตั้งแต่วันที่ 5 พฤษภาคม หรือเย็นวัน
กลับจากค่ายที่สามนั่นละ

ตอนนี้ ฝ่ายระดมทุน (หรือไม่ใช่ระดมทุน) ออกตัวเดินหน้า
หาตักกันพอได้ค่าไปสำรวจพื้นที่แล้ว (รู้สึกเด็กๆจะขยันหาตักกันเป็น
พิเศษ) ส่วนฝ่ายกิจกรรมก็กำหนดพื้นที่ได้แล้วว่าเป็น “พะโต๊ะ” จังหวัด
ชุมพร กิจกรรมที่จะไปทำมีทำฝ่าย ซ่อมแซมโรงเรียน และกำลังดูอยู่ว่า
จะทำอะไรได้อีก ฝ่ายประสานงานก็ร่างต้นฉบับโครงการแล้ว ส่วนฝ่าย
ประชาสัมพันธ์ก็ทำโปสเตอร์ขอสนับสนุนสิ่งของและเงินบริจาคไปยัง
โรงเรียนของเพื่อนๆคิแคมป์ทั้ง 9 โรงเรียน 8 จังหวัด ฝ่ายบัญชีกำลัง
ศึกษาวิธีจัดการกับงบประมาณอยู่

น้องหอกห้าคน

ตัวแทนไปสำรวจพื้นที่ทำ “หอกตัวฟุ้ง ออกยุ่งชุมชน”

7-8 มิ.ย. 51 หมู่บ้านคลองเรือ

อ.พะโต๊ะ จ.ชุมพร

งานนี้แต่เดิมพวกพี่ตั้งชื่อไว้เสียเลยว่า “หอกอาสา” แต่น้องได้
ตั้งใหม่ฟังดูสดใส และออกจะกวนประสาทนิดๆสมควรกับที่เป็นเด็กหอ
ว่า “หอกตัวฟุ้ง ออกยุ่งชุมชน” (แทนที่จะเป็น “ตัวยุ่ง” “ออกฟุ้ง”
นะคะ)

เมื่อการ “คิด” และ “รู้สึก” เป็นพื้นฐานให้ “ลงมือทำ” โดยมี
แรงผลักดันจากความศรัทธาในตนเองและมีใจเป็นผู้ให้ โลกใบนี้คงได้รับ
ประโยชน์ และเกิดคุณค่ามากมาย

แต่เราจะลืมคำว่า “เรียนรู้” ไปไม่ได้เหมือนกัน

ติดตามทุกสิ่งๆที่พวกเขา กำลังทำ ช่วยเหลือ ช่วยเป็นเพื่อนกับ
เด็กๆ กันนะคะ.

บริษัท มหพันธ์ไฟเบอร์ซีเมนต์ จำกัด (มหาชน)

บริษัท โอซีซี จำกัด (มหาชน)

a day

ครูและผู้ปกครอง
ของเยาวชน

สมาชิก
“หุ่นกันทำหอก”

มูลนิธิกระต่ายในดวงจันทร์

338/1 ชั้น 7 อาคารอภิพรชัยหินอ่อนและแกรนิต

ถนนรัชดาภิเษก แขวงสามเสนนอก

เขตห้วยขวาง กรุงเทพฯ 10310

โทรศัพท์ 02 275 2262-3 โทรสาร 02 275 2261

www.rabbitinthemoon.org

www.rabbitinthemoon.multiply.com

info@rabbitinthemoon.org

www.kidsa.org

www.keeeecamp3.multiply.com